

Язичеството дълго време и упорно са е държало между дунавските българе, разбира са, по причина на тѣхните почти постоянни войни съ Византия, която са е стрѣмила да подчини тие българе: тие сѣ са отнасяле подозрително и враждебно къмъ грѣцката религия, като сѣ са бѣле не само отъ церковното, но и отъ политическото подчинение. Но както и да е, а християнството са е вмѣкнало въ България постепенно и неотразимо. Ето защо историята нѣма никакви точни и опредѣлени свидѣтелства даже и за крѣщението на самиятъ царь Бориса. Относително неговото обжрщание въ християнство ние имаме само двѣ недостатъчни легенди. Едната отъ тѣхъ приписва това обжрщание на Борисовата сестра, която са върнала изъ грѣцкиятъ плѣнъ, дѣто са просвѣтила съ християнска вѣра; а другата го туря въ сврѣзка съ картината на страшниятъ сѣдъ, който билъ нарисованъ на стѣната въ княжескиятъ дворець отъ грѣцкиятъ монахъ-живописецъ Методия (Продължителтъ на Константина, Кедринъ и Зонара). Третѣето извѣстие, което е по-дѣстовѣрно, говори, че Борисъ е приѣлъ християнството въ времето на една несполучна война съ грѣцкиятъ императоръ Михаила, за да получи миръ на выгодни условия (Симеонъ Логофетъ, Лавъ Граматикъ и Георги Монахъ). Но той, разбира са, е билъ подготвенъ за това обжрщание. Историята не знае точно даже годината на Борисовото крѣщение. Можеме само приблизително да кажемъ, че то са е извършило скоро послѣ 860 година (6).